

Pasi Linna

Lapiointeja

Pasi Linna

Lapiointeja

© Pasi Linna ja Kustannus Linna 2019

Kannen suunnittelu: Sari Linna ja Kalle Aarikka

Lapiopiirokset: Sari Linna

Taitto ja taiton suunnittelu: Kalle Aarikka / Keski-Suomen Sivu Oy

Kustantaja:

Kustannus Linna

Latvatie 11

40320 Jyväskylä

www.kustannuslinna.fi

ISBN 978-952-69176-0-3

Painettu Suomessa

Käsitteellisen ke-
hyksen perusta olkoon
olemassaolo – vakuus, että
jotain on, ja hulluttelulla kai-
kesta huolimatta mieli.

Mahdotonta ei ole. Mahdotonta
jos vielä mahdotonkin olisi.

Mikään ei
voi olla eri paikoissa
yhtäaikaa. Mahdottomuutta
edustaa esim. oleminen
useammassa paikassa
samaan aikaan.

Primaariyksikkö on pienin mahdollinen kielen yksikkö, joka yksinään ja itsenäisenä muodostaa ykseyden.

Pienin kielellinen yksikkö onkin asiana suurin, ja todellisuus hädintuskin seuloutuu harvastakaan silmikosta.

Vaivatonhan mahdoton on kuvitella.

*Lauseiden tulee olla täsmällisiä ja totuudellisia, tuettava ihmisenä
olemisen potentian täyttymistä.*

Minä istun. Onko se olemassaloo? Ei, se on istumista.

Massan alaspäin suuntautuva voima kohdistuu pintaan, ja alla oleva materiaali ottaa sen |vastaan|.

Kielen ja todellisuuden välinen yhteys? Spekulatiivinen – kieli on suhteellista aina.

Joka ei ole suhteellinen, ei ole myöskään reaalinen; totuudessa vikaa ja maailma jengoiltaan.

Mitä on olemassa? Kaikki.

Kuvittelu – olevainen synopseissa, totta toisella tavalla.

Joka voi olla olemassa, tapahtua tai olla tapahtunut,
joka voidaan tehdä tai kuvitella, on olemassa.

Epätasapainotilassa ruumiillisuus vasta koetaan. Se on maailmassa olemista, se on mitä me olemme.

Tiedämme olevamme vasta ollessamme epätasapainossa. Mitenkään miellyttävä ei olemassaolontunne ole.

Tulos: suotuisa seuraus.

koetulos työtulos
vaalitulos tutkimustulos
tulokseton tuloste

Ei
ole muuta
syytä olla olemassa
mitä on kunkin ole-
massaolo. Mikä ta-
hansa, olemassa vain
ollakseen.

Ei oleminen ole kuin
olemassaoloa. Se ei ole
siksi, että jotain olisi tai
että olisi jokin päämäärä

Olemassaolo muuttuu ja häilyy.
Siksikään se ei ole jumala. Ei se ole jumala.

Ihmisiä on kahdenlaisia vähintään. Toisille on metsänlaita uhka, joitakin tuima reuna kutsuu vastustamattomasti.

Ihmisiä ei ole kuin kahdenlaisia korkeintaan. Jotkut menevät metsään yksin, aina yksin. Miten niistä pitää lukua.

Ihmiset ja tuuli, johon ne puskevat, joka liikuttaa puita.
Ovat siinä, ja samantien menevät.

Aikomukset estävät toimintaa tapahtumasta.

Valinta on toimintaa aina; aktiivisen valinnan tuloksena tapahtuva toimimattomuuskin.

Toiminnasta puhuminen estää toiminnan tapahtumisen takuuvarmasti.

Voisi vain olemassaoleilla. Totaalinen tapahtumattomuus, yhdenlainen tapahtumisen muoto.

Lauseiden tulee olla täsmällisiä ja totuudellisia, tuettava
ihmisenä olemisen potentian täyttymistä.

Lapiolla kaivettu, rautakangella väännetty,
lekalla muotoiltu. *Lapiointeja* on Pasi Linnan
ensimmäinen aforismikokoelma, jossa mais-
tuu elämän hikinen suola ja toisaalta myös
elon tarkkailijan hämmentynyt hunaja.

ISBN 978-952-69176-0-3

www.kustannuslinna.fi